

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37.027/2013/4.szám

A Kúria a Dr. Burszki Béla ügyvéd (cím) által képviselt Felperes neve (**Felperes címe**) felperesnek a ... osztályvezető által képviselt Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal Szociális és Gyámhivatala (6000 Kecskemét, Deák F. tér 5.) alperes ellen szociális ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perben a Kecskeméti Törvényszék 4.K.21.579/2012/5. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 6. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Kecskeméti Törvényszék 4.K.21.579/2012/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felperes normatív lakásfenntartási támogatás megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő **V. Község Önkormányzat Polgármesteri Hivatalánál**, mint elsőfokú hatóságnál. A felperes kérelmének elbírálása során, az általa benyújtott mellékleteket megvizsgálva az elsőfokú hatóság megállapította, hogy a felperes a szociális igazgatásról és a szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény (a továbbiakban: Szt.) 4.§ (1) bekezdésében felsorolt feltételeknek csak részben felel meg. A felperesnek ugyanis a fogyasztási egységre jutó havi jövedelme nem haladja meg a 71.250 forintot, de hasznosítható vagyona a kérelem elbírálása szempontjából 5.000.000 forint forgalmi értékkel rendelkezik, amely meghaladja az Szt. 38.§ (2) bekezdésében foglalt öregségi nyugdíj mindenkori legkisebb összegének harmincszorosát, azaz 855.000 forintot. Az elsőfokú hatóság 2012. június 28. napján kelt 575-8/2012/Szoc. számú határozatával a felperes kérelmét a feltételek teljesítettségének hiányában, hivatkozva az Szt. 38.§ (2) bekezdésére elutasította. A felperes fellebbezése nyomán eljáró alperes, mint másodfokú hatóság 2012. augusztus 2. napján kelt I-C-001/1697-2/2012. számú határozatával az elsőfokú döntést helyben hagyta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolása szerint a hatóságok a jogszabályoknak megfelelő döntést hoztak, tekintettel arra, hogy a részletesen tisztázott tényállás alapján megállapítható volt, hogy a felperes háztartásában az egy főre eső vagyon értéke meghaladja a törvényben megállapított értékhatárt, amely fölött lakásfenntartási támogatás nem adható. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes üdülőingatlana vonatkozásában nem merült fel olyan körülmény, amely ezen ingatlan hasznosíthatóságát kizárná vagy korlátozná, ezért a felperes vagyona értékének megállapításánál a hatóságoknak - így az alperesnek - ezt a kérdést nem is kellett vizsgálnia.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereseti kérelemnek történő helyt adást, másodsorban az Szt. 4.§ (1) bekezdés b) pontjában foglaltak értelmezését kérte. Álláspontja szerint az alperesi határozat és ennek nyomán az elsőfokú ítélet is jogsértő, mivel az alkalmazott jogszabályokat nem elég körültekintően, nem megfelelően értelmezte. Álláspontja szerint a vagyontárgy megléte mellett nem feltétlenül következik a vagyontárgy meglétének tényéből annak hasznosíthatósága, ezért kérte a két fogalom szétválasztását, azaz a tényleges hasznosíthatóság vizsgálatát. Hangsúlyozta, hogy a vagyon amennyiben hasznot nem hajt, csak virtuálisan hasznosítható vagyontárgy, csak holt érték, mivel a haszon lehetősége kizárt. A felperes sérelmezte, hogy mind az alperes, mind az elsőfokú bíróság döntéseiket csak a jogszabály formális értelmezése alapján hozták meg és nem érdemi értékelés útján, amely esetén nyilvánvalóvá vált volna, hogy az elméleti hasznosítás nem jelenthet valódi hasznot, ebből kifolyólag nem zárhatja el az indokolt és jogos juttatás megállapíthatóságától.

Az alperes ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelem elutasítását, az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú, illetőleg alperesi hatóság megfelelően tisztázott tényállás alapján hozott jogszerű döntést, melyet az elsőfokú bíróság is indokoltan értékelt jogszerűnek. Az alperes kifejtette, hogy a szociális hatósági eljárásban a szükséges mértékű tényállás tisztázásának nem része a vagyontárgy tényleges hasznosíthatóságának vizsgálata, az eljárásban a meglévő vagyontárgy tekintetében a tulajdonjog és a forgalmi érték megállapítása történik. Az alperes hangsúlyozta, hogy a jogalkotói szándék a lakásfenntartási támogatás tekintetében egyértelműen az volt, hogy a szociálisan rászoruló háztartások kapjanak támogatást a lakásfenntartással összefüggő azon rendszeres kiadásokhoz, amelyek megfizetésének elmaradása a kérelmező lakhatását a legnagyobb mértékben veszélyezteti. A jogalkotói cél az volt, hogy a valóban szociálisan rászoruló háztartásokhoz jusson el a

támogatás, ezért vizsgálják a jövedelmi és vagyoni viszonyokat. A felperes kérelme, melyet a fellebbezésében, a keresetében és a felülvizsgálati kérelmében is előadott, valójában egy méltányossági kérelemként értékelhető. A jogalkotó azonban nem adott lehetőséget az egyedi eset vizsgálata során a jogalkalmazó számára méltányosság gyakorlására. Ezért az egyedi esetben a kérelmező tulajdonában álló vagyontárgy forgalmi értékén túl annak tényleges egyedi hasznosíthatóságát sem vizsgálhatja. A lakásfenntartási támogatás az Szt. és 63/2006.(III.27.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) hatálya alá tartozó támogatás tekintetében, szemben más hatósági eljárásokkal, nem határozza meg a hasznosíthatóságot, így e hatósági eljárásban a vagyoni helyzet vizsgálatakor a vagyon forgalmi értékének vizsgálata a hatóság feladata. A jogalkotó ezen túlmenően további vizsgálatra a hatóságot nem kötelezi, így nem kötelezi a vagyon hasznosíthatóságának vizsgálatára sem és nem ad lehetőséget méltányosság gyakorlására sem.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta és a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

Az elsőfokú bíróság az alperessel egyezően helyesen állapította meg, hogy a felperes nem részesülhet lakásfenntartási támogatásban, mivel az arra jogosulttal szemben az Szt. 38.§ (2) bekezdés b) pontja szerint vagyonnal rendelkezik, a második feltétel esetében nem teljesül, így nem részesülhet lakásfenntartási támogatásban. A törvény a jogszabályhelyek alkalmazásakor nem ad mérlegelésre, méltányosság gyakorlására lehetőséget, ezért a szociális hatósági eljárásban a vagyoni helyzet vizsgálatakor - a kivételek figyelembevételével - a vagyon forgalmi értékének vizsgálata a hatóság feladata.

A felperes felülvizsgálati kérelmében foglaltakkal kapcsolatban rámutat a Kúria arra, hogy a felperest, mint tulajdonost megilleti a tulajdona feletti rendelkezési jog. Jelen esetben nem merült fel olyan körülmény, mely ezt korlátozná vagy kizárná, a felperes tehát ingatlanát - a jogszabályi keretek között - bármikor, neki tetsző módon hasznosíthatja. Az alperes eleget tett a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004.

évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-ában foglalt tényállás-tisztázási kötelezettségének, mivel feladata a forgalmi érték meghatározása és nem a vagyontárgyak tényleges hasznosításának, hasznosíthatóságának vizsgálata volt.

Az Szt. indokolása szerint a támogatást igénylők vagyoni helyzetének vizsgálatával az a cél, hogy növelje az ellátás hatékonyságát, hogy ezáltal az valóban a szociálisan rászoruló háztartásokhoz jusson el. Amennyiben a hatóság a vagyon tényleges hasznosítását, hasznosíthatóságát is vizsgálná, azt csak egyedi méltányosság gyakorlása keretében tehetné, és ez sértené az egyenlő bánásmód követelményét, továbbá a törvény céljával lenne ellentétes.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban az alperesnek felszámítható költsége nem merült fel, ezért annak viseléséről a Kúriának határoznia nem kellett.

Az eljárás az Szt. 16.§-a alapján költség- és illetékmentes, ezért a Kúria nem kötelezte a felperest felülvizsgálati illeték viselésére.

Budapest, 2013. május 8.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Dr. Bögös Fruzsina s.k. bíró